

Радой Ралин
Девети март

Кой мислеше само? След тази гора мъченица
за втори път пак е задръстено вред от войници.

За втори път пак проехтяват топовни гърмежи,
в дърветата вятър свири – уплашен, наежен.

Ний чакаме в бойна готовност... Настъпи ли здрачът,
стъмней ли, потегляме в новата бойна задача.

Ний чакаме... Чакаат със нас камиони, линейки,
оръдия кални, маскирани с борови вейки.

Ще тръгнем ли скоро? Къде ще се бием? Не знаем...
Как всичко се бави! А нямаме сила да траем.

Пред нас преминава унесен и тих командирът,
той вижда, пред Драва противникът вече назира.

Не идем ли в помощ, пристигнем ли малко по-късно,
дотук ще нахълтат и фронтът ще бъде разкъсан.

И сякаш на всички ни мислено стиска ръцете,
и иска да каже: „Кураж, мои верни момчета!“

Най-после тръбачът изсвирва!... Гората изтръпва
и хора, животни, камиони във тъмното плъпват.

И тръгват за битката нашите бойни колони –
подире им махат за сбогом ранени колони.

Да стигнем по-скоро! Че нямаме сили да траем:
кога да пристигнем? Къде ще се бием? Не знаем...

1947

КРАЙ

© 1947 Радой Ралин

Източник: Словото
Набиране: Пламен Барух

Публикация:

Радой Ралин. Избрани творби в два тома. Том първи
„Български писател“, С. 1984

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5832>]